

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 20 lutego 2012 r. — Société Landsbanki Islands HF przeciwko Kepler Capital Markets SA, Frédéricowi Giroux

(Sprawa C-85/12)

(2012/C 118/30)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Société Landsbanki Islands HF

Strona pozwana: Kepler Capital Markets SA, Frédéric Giroux

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 i 9 dyrektywy 2001/24/WE w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że środki reorganizacyjne i likwidacyjne instytucji finansowej, takie jak środki wynikające z islandzkiej ustawy nr 44/2009 z dnia 15 kwietnia 2009 r., należy uznać w rozumieniu tych przepisów za środki podejmowane przez władze administracyjne lub sądowe?
- 2) Czy art. 32 dyrektywy 2001/24/WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, by przepis prawa krajowego, taki jak art. 98 islandzkiej ustawy z dnia 20 grudnia 2002 r., który zakazuje wnoszenia wszelkich skarg sądowych wobec instytucji finansowej natychmiast po wejściu w życie moratorium lub zawiesza takie skargi, wywoływał skutki względem środków zabezpieczających podjętych w innym państwie członkowskim przed ogłoszeniem moratorium?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych (Dz.U. L 125, s. 15).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 17 lutego 2012 r. — Skatteverket przeciwko PFC Clinic AB

(Sprawa C-91/12)

(2012/C 118/31)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Apelujący: Skatteverket

Druga strona postępowania: PFC Clinic AB

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 132 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy o podatku VAT⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ujęty tam wyjątek od opodatkowania obejmuje usługi takie, jak występujące w stanie faktycznym niniejszej sprawy, na które składają się:
 - a) zabiegi chirurgii estetycznej;
 - b) zabiegi kosmetyczne?
- 2) Czy na powyższą ocenę ma wpływ okoliczność, czy zabiegi chirurgiczne lub inne zabiegi wykonywane są w celu zapobiegania schorzeniom, niepełnosprawności fizycznej lub urazom włącznie w celu ich leczenia?
- 3) Jeżeli należy należycie uwzględnić cel zabiegu, to czy można brać pod uwagę rozumienie celu zabiegu przez pacjenta?
- 4) Czy z punktu widzenia oceny ma znaczenie, czy zabieg jest wykonywany przez osobę posiadającą uprawnienia do wykonywania zawodu medycznego lub też czy takie osoby decydują o celu zabiegu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-95/12)

(2012/C 118/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Montaguti i G. Braun, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 260 ust. 2 TFUE, jako że nie przedsięwzięła ona wszystkich środków, do których była zobowiązana na mocy wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 23 października 2007 r. w sprawie C-112/05 Komisja przeciwko Niemcom dotyczącej niezgodności z prawem Unii przepisów ustawy VW ⁽¹⁾;
- 2) nakazanie Republice Federalnej Niemiec zapłaty okresowej kary pieniężnej w wysokości 282 725,10 EUR za dzień oraz ryczału w wysokości 31 114,72 EUR za dzień, które należy wpłacać na rachunek środków własnych Unii Europejskiej;
- 3) obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wyrok Trybunału w sprawie C-112/05 Komisja przeciwko Niemcom został ogłoszony w dniu 23 października 2007 r. W owej sprawie Komisja twierdziła zasadniczo, że trzy przepisy ustawy VW przez to, że po pierwsze, na zasadzie odstępstwa od przepisów ogólnych ograniczają prawo głosu wszystkich akcjonariuszy do 20 % kapitału zakładowego Volkswagena, po drugie, wymagają większości przekraczającej 80 % reprezentowanego kapitału dla uchwał walnego zgromadzenia, których podjęcie na podstawie przepisów ogólnych wymaga tylko większości 75 % kapitału, a po trzecie, na zasadzie odstępstwa od przepisów ogólnych umożliwiają państwu federalnemu i landowi Dolnej Saksonii wyznaczanie po dwóch przedstawicieli do rady nadzorczej tejże spółki, mogą zniechęcać do dokonywania inwestycji bezpośrednich, a zatem stanowią ograniczenie swobodnego przepływu kapitału w rozumieniu art. 56 WE.

Z ww. wyroku Trybunału wynika, że każdy z trzech kwestionowanych przepisów ustawy VW stanowi sam w sobie naruszenie swobody przepływu kapitału.

Uchwalona przez Republikę Federalną Niemiec ustawa, którą w jej własnej opinii został wprowadzony w życie wyrok Trybunału, przewiduje jednak nadal, że uchwały walnego zgromadzenia spółki Volkswagen AG — do których podjęcia zgodnie z przepisami Aktiengesetz (ustawy o spółkach akcyjnych) wymagana jest większość 75 % kapitału zakładowego reprezentowanego przy podjęciu uchwały — wymagają większości przekraczającej 80 % kapitału zakładowego. Republika Federalna Niemiec uzasadnia to, odsyłając do sentencji wyroku w sprawie C-112/05, zgodnie z którą przepis ten miałby stanowić naruszenie prawa jedynie w związku z dwoma pozostałymi przepisami. Zdaniem pozwanej przepis ten nie stanowi jednak sam w sobie naruszenia swobody przepływu kapitału.

Zdaniem Komisji sformułowanie sentencji wyroku nie wyklucza niezgodności z prawem każdego z trzech kwestionowanych przepisów rozpatrywanych oddzielnie. Przy wykonywaniu wyroku należy bowiem mieć na uwadze nie tylko jego sentencję, ale także jego uzasadnienie. W niniejszym kontekście wydaje się zatem szczególnie przesadzone, że przecoczenie Republiki Federalnej Niemiec, jakiego się ona dopuściła przy wykonywaniu wyroku Trybunału, pragnie się uzasadnić wyłącznie trzema słowami „w związku z” występującymi w sentencji wyroku. Komisja stoi na stanowisku, że taka wykładnia pomija nie tylko całe uzasadnienie wyroku, ale także orzecznictwo Trybunału w przedmiocie tzw. „złoty akcji”.

Komisja jest zatem zmuszona do ponownego przedłożenia tej sprawy Trybunałowi zgodnie z art. 260 ust. 2 TFUE. Wysokość sankcji pieniężnych została ustalona na podstawie komunikatu Komisji z dnia 1 września 2011 r. w sprawie aktualizacji danych do obliczania ryczału i okresowych kar pieniężnych ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Zb.Orz. s. I-08995.

⁽²⁾ Dz.U. C 12, s. 1.